

esquerra Nacional

NÚMERO 93
DEL 22 AL 28 D'ABRIL
2008

SEQUERA » 4

Situació d'emergència, transvasament excepcional

ENTREVISTA » 6

Josep Lluís Salvadó:
«L'Ebre sap que
l'únic partit en què es
pot confiar és Esquerra»

ELECCIONS ITALIANES » 11

Hola Berlusconi,
adéu Itàlia!

L'AS DE BASTOS

Lo riu és vida

» La situació d'excepcionalitat que estem vi-vint per la sequera i la manca de previsió del Departament de Medi Ambient ha portat el país a un atzucac. Això, però, no ens pot fer perdre els nostres principis programàtics pel que fa a la gestió dels recursos hídrics. Esquerra continua fidel als principis de la nova cultura de l'aigua i, per tant, contrària a qualsevol transvasament que afavoreixi el desequilibri territorial. L'aprovació al Parlament de la proposta d'Esquerra de crear una Taula Nacional de l'Aigua és un primer pas per trobar sortides racionals a la situació en què ens trobem.

Marta Cid

Diputada al Parlament

Presentació del llibre

Un republicà enmig de faistes
de Joan Pons Galandí,
a cura de Josep Poca Gays

Josep Vall, director de la Fundació Josep Irla
Josep Terres, catedràtic d'Història
Josep-Lluís Carod-Rovira, president d'Esquerra

Dilluns 5 de maig, 17 h

Auditori de la Fundació Josep Irla
(Còrner 166, Barcelona)

Abonament 2008, en condició d'associat
al telèfon 93 251 81 85 (Marta Cid)
o a inscripciones@esq.cat

FUNDACIÓ JOSEP IRLA

62

gent d'esquerra

Núria Tarradell

ÀNGEL RAMOS

El teu interès per la història antiga i l'arqueologia és una mena d'herència familiar?

El fet de tenir uns pares que es dedicaven a l'arqueologia em va influir, sobretot pel coneixement del que representa el treball de camp —que m'enamora—, ja des de ben jove, molt abans d'entrar a la universitat, en comparació amb altres èpoques de la història on estava més limitada a fer de «ratolí de biblioteca».

El teu pare, Miquel Tarradell, va renovar el saber universitari d'aquesta disciplina. Què destacaries d'ell?

Fou un més de l'anomenada «escola de Barcelona», fundada per Pere Bosch i Gimpera, Lluís Pericot, Josep de Calassanç Serra i Ràfols, Joan Maluquer de Motes i, com a contemporanis seus, Pere de Palol, Eduard Ripoll i Antoni Arribas. La importància del meu pare rau en el seu paper en el despertar de la consciència del País Valencià, així com en la seva funció de divulgador. A tot arreu tenia algun admirador que havia llegit *Les arrels de Catalunya*. Aquests aspectes no desmereixen la seva condició de formador d'alumnes arqueòlegs com Enric Llobregat, Carmen Aranegui o Joan Sanmartí.

La renovació de la universitat catalana ha de passar només per l'aplicació de les directius de Bolonya?

Tant de bo la reforma se centrés en Bolonya amb el que pot tenir de positiu, transversalitat i rigor, però resulta que a l'Estat espanyol les coses s'han de fer sempre malament: no es passa d'un model a l'altre, amb reformes, si es vol, sinó que s'agafa una meitat del material vell, una part del material nou, es posa en una coctelera, s'agita bé i el *totum revolutum* que en resulta no és ni una cosa ni l'altra.

I a tot això s'hi han d'afegir les lleis de Madrid: *igual para todos i lo que diga el Ministerio*, no fos cas que alguna universitat tingués alguna bona idea.

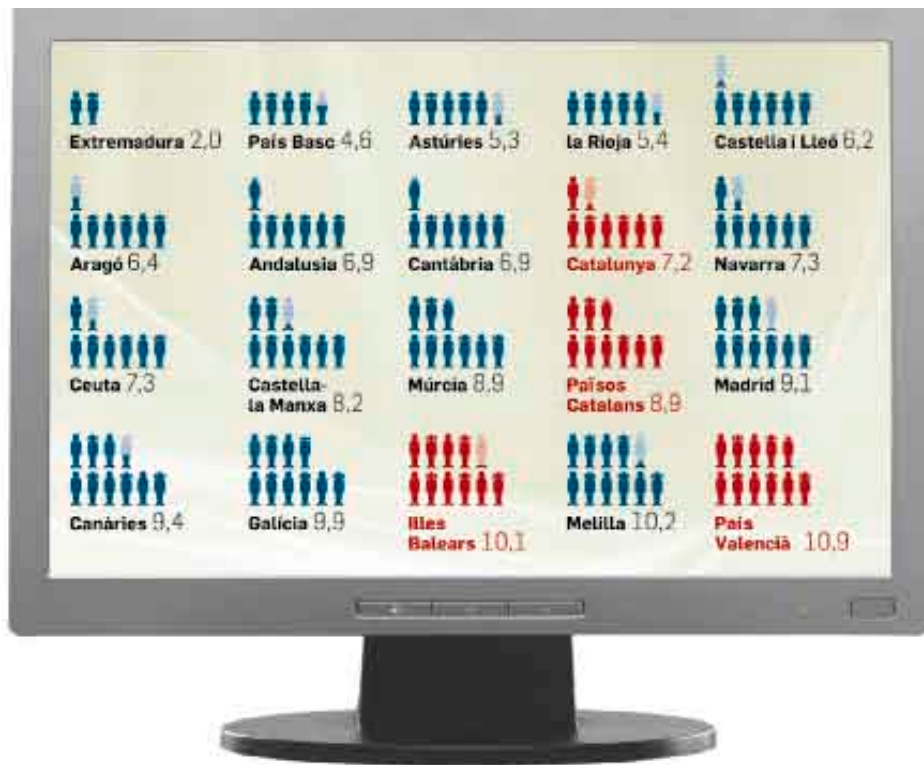

Barcelona, 1954.

Professora d'Arqueologia a la UB.
Militant d'Esquerra-BCN. Barcelona Vella des de 2003.

infoGràfica

Alumnes per ordinador a l'ensenyament públic

Dades de centres públics de primària i secundària el curs 2005-2006. Font: Ministerio de Educación y Ciencia.

tribuna

Callar la boca i escoltar

Espero l'autobús. Dues senyores pones xerren sobre la violència de gènere; bé, sobre les pallisses i assassinats que cometes homes sobre dones. Una diu que la culpa de tot la tenen els immigrants (jo diria que més aviat en Duran i Lleida, senyora). L'altra no fa cap escarafall, no s'adona que és una barbaritat. D'aquestes converses, mil cada dia a cada racó del país, i sempre amb el mateix to de condescendència i de sobreentès. Sense cap argument. I ningú no s'immuta. La gent no para de xerrar i diu què pensa sense pensar-ho gaire. I acabem tots ofegats per la niciesa de la gent i de

converses on tot és un «i és clar» o «que no ho sabies?».

Si no saps de què parles, calla la boca. Reconeix la teva ignorància, fes prospecció del teu nivell sobre el tema i arriba a la conclusió que potser no en tens ni idea. Què en saps, del perquè de la violència i els problemes del món? L'origen del mal és... tatxan! El que et vingui de gust segons els teus minsos referents ideològics, socials o culturals.

Tot és tan senzill de resoldre amb un parell de frases autocomplaents? T'acaben dient que «tots els moros són uns delinqüents, que no ho veus,

que surten tothora al Teletot, que no el mires?» Els moros que la gent coneix potser sí que s'adiuen a aquest ràpid estereotip, però de cap manera ens podem permetre d'extrapolar-ho a tot un país o cultura.

Si em pregunten pel programa d'algun partit polític que es presenti a les eleccions diré que no en sé res. Potser al respondre sincerament m'adonaré de la meva ignorància i intentaré posar-hi remei. L'altre camí —el fingiment, la mentida— només fa que tot s'emmerdi més. No és omertà, és que no en tinc ni idea, i per això t'escolto.

Martí Sales

Escriptor

combustible per a falles

FRANCISCO GARCÍA SANZ

President del Consell
d'Administració de SEAT
ACN, 16 d'abril

[A la pregunta
«Per què no hi ha cap
model d'automòbil amb
nom de ciutat catalana?»]
Nosotros somos
españoles!

JOSEP ANTONI DURAN I LLEIDA

Secretari general de CiU
Vilaweb, 2 d'abril

Les obres per transportar
aigua del Roine des
de França a Catalunya
podrien tenir un cost zero.

CARME CHACÓN

Ministra espanyola de Defensa
EsquerraTV, 14 d'abril

Capitán, ¡mande firmes!
Y ahora digan conmigo:
¡viva España, viva el Rey!

SALVADOR SOSTRES

Periodista
Avui, 15 d'abril

L'esquerra sempre
ha estat contrària als
interessos de la humanitat.
Cal ser realment un beneit
per no veure-ho. Allà on ha
governat ha estat immoral
i sanguinària.

PATXI LÓPEZ

Secretari general del PSE-EE
Expansión, 15 d'abril

Estoy seguro de que la consulta
de Ibarretxe no se realizará.

l'enquesta

Com valdria que el consell de ministres de Zapatero sigui paritari?

Marta Selva

Presidenta de l'Institut Català
de les Dones

Em sembla imprescindible en una
societat en la qual el 52% són dones
i estan igualment preparades per
dur a terme responsabilitats de
govern. La pròpia pregunta denota
una certa sorpresa que crec que no
hi hauria de ser. Avançar en la equi-
tat o la paritat en tots els òrgans de
govern del país és un fet que ens
portarà a fer de forma més explícita
l'aprofundiment democràtic.

Francesc Canet

Diputat d'Esquerra al Congrés

Em sembla positiva, la paritat,
perquè visualitza que dones i homes
poden desenvolupar amb el mateix
nivell d'eficiència un càrrec de go-
vern. La paritat, més que un criteri,
l'entenc com una conseqüència lò-
gica de la igualtat que ha de presidir
les condicions d'accés a una tasca de
responsabilitat. Ara bé, la valoració
s'ha de fer en funció dels resultats,
no del sexe de qui l'exerceix.

Maria Moron

Experta en polítiques de Dones

Molt positivament. No és suficient
per abolir la discriminació de les
dones, però és una passa fonamental
que les dones siguin a tots els àmbits,
especialment els que comporta pre-
sa de decisions i també perquè con-
figura una massa crítica que trenca
les hegemonies masculines, que és
allò que la majoria de la societat vol
i necessita. És el torn dels partits
polítics i les empreses.

Daniel Mallén

Secretari d'Organització
de les JERC

Adoptar una configuració paritària
del govern espanyol és una decisió
positiva en tant que permet visuali-
tzar que les dones estan capaci-
tades per assumir responsabilitats
importantes. Allò que la darrera
conformació del govern espanyol va
amagar va ser que la paritat no exis-
tia a nivells inferiors al ministerial.
Esperem que ara vulguin aprofitar
l'oportunitat i vagin més enllà.

PARLAMENT

Només s'accepta un trasvasament temporal i excepcional

ACN / FERRÍ ESTEVE

Esquerra té les mans lliures, a diferència del PSC i ICV, a remolc de Zapatero

JORDI GALVES

Anna Simó, portaveu d'Esquerra al Parlament, ha assenyalat rotundament els límits del trasvasament als dos socis de govern, el PSC i ICV: només en un cas d'emergència nacional com ara es pot acceptar un trasvasament.

L'antitransvasisme defensa que l'explotació dels recursos naturals no pot ser indiscriminada i depredadora ni dins ni fora de les fronteres de l'Estat espanyol. En aquest sentit, el 17 d'abril, en la sessió de control al president de la Generalitat, Simó va implicar tot el Govern en la nova cultura política de l'aigua, que data de 2004, «quan el Govern va començar a treballar en un veritable canvi de model». Esquerra ha de defensar —i fer compatibles— tant els interessos dels ciutadans de les Terres de l'Ebre com els de les conques internes de Catalunya. En aquest sentit, l'esquerra indepen-

dentista aposta perquè «aquest país sigui independent i autosuficient» pel que fa a l'aigua.

Catalunya ha de deixar de pensar que l'aigua és un bé inesgotable que simplement es pot comprar o extreure d'on sigui. Els Països Catalans han de sanejar i millorar la qualitat de les seves aigües, estalviant-les, conscienciant tothom de la necessitat de recuperar els rius, ordenant-ne l'entorn. Per primera vegada en la història resulta més car netejar que embrutar i tothom pot veure que els territoris no poden enfrontar-se a cada moment per l'aigua o qualsevol altre recurs. L'aigua de l'Ebre ha de ser per a l'Ebre, però també cal assumir que els ciutadans de Barcelona, Girona o Sabadell, la majoria dels catalans, podria quedar-se sense aigua per una manca de previsió que dura molts anys, dels anteriors governs de CiU, una formació política que continua sense voler entendre què està passant, com demostra la proposta «estel·lar» d'Artur Mas al Parlament el 7 d'abril reclamant extreure aigua de l'abandonada mina de Cercs. L'Agència Catalana de l'Aigua ja havia desestimat el passat desembre aquesta possibilitat pel baix nivell de l'aqüífer.

L'Ebre, riu de Madrid

Amb la crisi desfermada per la falta de capacitat política del conseller Baltasar —recentment subratllada en convidar els militants d'ICV que no estiguessin d'acord amb el trasvasament a abandonar el partit—, el que també ha quedat perfectament clar és que qui mana en el riu —amb Constitució i Estatut a la mà— és el Govern espanyol.

La retallada de l'Estatut del Parlament, aprovat el 30 de setembre de 2006, —contra la qual ICV no va piular, alineat amb el PSC— deixa clar que mentre que les conques internes de Catalunya (Llobregat, Ter, Francolí, Muga, etc) són competència catalana, la conca catalana de l'Ebre pertany a la Confederación Hidrográfica del Ebro, és a dir, el Govern de l'Estat. Un dels efectes políticament més nocius d'aquesta crisi de l'aigua ha estat el protagonisme paternalista de Zapatero, perfilat com a únic àrbitre i autoritat entre territoris «d'Espanya».

esquerra Nacional amb l'Ebre

Ja des del número 22, d'octubre de 2000, *Esquerra Nacional* denunciava els acords entre el conseller de CiU Felip Puig amb el PSC i el PP, que obrien les portes a un trasvasament de l'Ebre per motius econòmics. No hi havia aleshores cap sequera, i Esquerra advertia ja del risc d'enfrontament entre el País Valencià i Catalunya. Es defensava el que avui sembla una novetat per a alguns: una nova cultura de l'aigua, amb estalvis en la indústria i els particulars, millorant els sistemes de rec, minimitzant les pèrdues de la xarxa de distribució, protecció dels aqüífers, reutilització de les aigües de les depuradores, instal·lació de plantes dessalinitzadores i una política de preus que «garanteixi un ús racional d'aquest bé escàs». Marta Cid advertia que «no es permetrà que es degradi i destrueixi l'entorn natural del delta de l'Ebre». Xavier Vendrell (desembre de 2000) afirmava que «mentre aquí [a l'àrea metropolitana] donem permisos per a camps de golf, al delta de l'Ebre li prenem una aigua imprescindible». Joan Puigercós (juny 2001) recordava a Madrid que «no tenen cap argument seriós per justificar el PHN». Carod (març de 2002) concloua que el PHN era «una barbaritat que amaga interessos econòmics vinculats a les grans constructors».

a les penes, puyalades

Manuel Puyal

EN DEFENSA DE L'EBRE I CONTRA LA SEQUERA

El Govern espanyol forçat a donar garanties que tancarà l'aixeta

JORDI GALVES

La solució davant la persistent falta d'aigua no és la desinformació, les mitges veritats, les mentides senceres o l'espectacle irritant del conseller Baltasar jugant a l'eufemisme per disfressar la realitat: «Haurem de buscar la paraula.»— va dir per no admetre que projectava fer un trasvasament. ICV pretén ser l'únic partit ecologista i fins i tot ser l'únic autènticament d'esquerres —«L'esquerra de debò»—, per això és vital mantenir la ficció a qualsevol preu i pretendre governar sense cap mena de desgast. La confusió

que ha originat ICV només beneficia els enemics del tripartit i suscita una gran desconfiança en el conjunt dels votants. S'ha actuat fins i tot amb deslleialtat amb els altres socis de govern, PSC i Esquerra, que desconeixien els plans de Medi Ambient per sortir de la crisi.

La solució sempre és la de la veritat. Aconseguir fer una política que, tot i que pugui desagradar tothom, sigui la menys dolenta i respecti mínimament els interessos dels agents implicats. Sí, cal un trasvasament, però s'ha aconseguit que sigui amb data de caducitat, només per nou

mesos, després de les resistències d'Esquerra, que no ha volgut deixar les Terres de l'Ebre ni les del Segre indefenses.

Ni les illes Balears ni les Canàries tenen rius amb un cabal significatiu i, tanmateix, responen a les necessitats d'aigua tant de la població autòctona com dels milions de turistes. Així, Esquerra accepta el reial decret aprovat el 18 d'abril, una llei «de mesures excepcionals i urgents» que es desactivarà com a molt enllà quan entri en funcionament la desaladora del Prat, d'aquí a vuit o nou mesos.

La set dels catalans com a negoci

Alarmen algunes propostes d'obra pública per solucionar la sequera que pateixen els ciutadans de les conques internes de Catalunya, més de cinc milions de persones. El 2 d'abril, Duran i Lleida va assegurar que les obres per transportar aigua del Roine fins a Catalunya podrien tenir un «cost zero», ja que sap d'una empresa concessionària que estaria disposada a fer les obres de franc i, d'aquesta manera, els ciutadans «només» haurien de pagar el subministrament de l'aigua. Quan les empreses, màquines de fer diners, adopten una actitud aparentment filantròpica és legítim desconfiar-ne. El PSC hauria fet el trasvasament de l'Ebre de manera permanent pel mateix motiu? Sacyr Vallehermoso, que ha aconseguit les obres del TGV a Barcelona, «curiosament» podria obtenir també les obres de l'aigua. Mentre el país passa set hi ha qui sols pensa en negoci.

Tres claus que cal conèixer

1 » ÉS UN TRASVASAMENT NOMÉS PER A NOU MESOS

Podria donar-se el cas que, si la meteorologia ho permet, no s'acabi realitzant el trasvasament. Si l'obra de 62 km entre Tarragona i Olèrdola no pot utilitzar-se abans de sis mesos, no paga la pena que es faci, atès el cost de 180 milions d'euros. L'empresa Agbar no ha de treure profit de la sequera.

2 » POT SUPRIMIR-SE ABANS SI PLOU

No és una mesura permanent, comparable a la interconnexió Ter-Llobregat realitzada durant el franquisme, precisament el model que rebutja Esquerra. La depuradora en construcció al Prat de Llobregat oferirà 6 hm³ al mes, suficients per a renunciar permanentment a l'aigua de l'Ebre.

3 » NI EL PAÍS VALENCIÀ NI MÚRCIA TENEN SEQUERA

El decret aprovat fixa un màxim total de 50 hm³ l'any per a les zones en situació d'emergència. El PHN preveia per a l'explotació turística, el creixement urbanístic i els camps de golf del sud 1.050 hm³ l'any. Mil hm³ més quan no hi ha problemes ni de sequera ni d'aigua de boca?

ESTAT DELS EMBASSAMENTS

Un got que no és ni mig ple

Embassaments de la Confederació Hidrogràfica de l'Ebre (de més de 5 hm³)

2007
2.401 hm³

2008
1.989 hm³

Embassaments de conques internes (de més de 2 hm³)

2007
409,45 hm³

2008
151,19 hm³

1 hm³

**CONSUM DIARI
EN SITUACIÓ NORMAL DE
5.000.000
DE PERSONES**

< Estat dels embassaments que compara una mateixa data, el 16 d'abril, de 2007 i de 2008.

Font: Agència Catalana de l'Aigua i Confederación Hidrogràfica del Ebro.

CULTURA

Pla per al Foment de la Lectura

El conseller Tresserras amb els presidents del RCD Espanyol i del FC Barcelona.

LAURA BAQUEDANO

La capacitat de les persones per ser lliures és proporcional a l'accés que tenen als canals d'informació. La informació obre les portes al coneixement, a la pluralitat d'idees i permet que els individus puguin fer-se un mapa concís de l'estat de les coses i a la vegada una opinió; és a dir, la informació obre les portes a la consciència crítica i al pensament lliure, elements fonamentals de la democràcia i de tota societat que es vulgui considerar avançada. Així, les iniciatives encaminades a promoure que els ciutadans exercixin el seu dret a rebre informació, haurien de ser prioritàries per a qualsevol govern que tingui com a objectiu la consecució d'una país lliure en el que prevalen els principis de la democràcia: la llibertat, la igualtat i la justícia.

D'aquesta idea neix el nou Pla per al Foment de la Lectura, impulsat pel conseller de Cultura i Mitjans de Comunicació de la Generalitat de Catalunya, Joan Manuel Tresserras, que inclou iniciatives per apropar els ciutadans als canals d'informació. El Pla ofereix als joves que facin els 18 anys al llarg del 2008, 2009 o 2010 una subscripció gratuïta a un diari o revista per un temps determinat, i distribuirà opuscles amb extractes o primers capítols de les novetats editorials i de títols literaris distingits per la crítica. La posada en marxa d'un fòrum a internet que serveixi de punt de trobada a la comunitat lectora; una nova convocatòria de subvenció per al desenvolupament de plans de promoció de la lectura d'àmbit municipal; un concurs de lectura en veu alta entre les escoles de Catalunya i la resta de terres de parla catalana o una potent campanya publicitària, són altres de les iniciatives d'aquest nou pla que té com a objectiu no només el creixement individual, sinó també col·lectiu; perquè si les persones llegeixen no només són millors elles mateixes, sinó que fan millor la societat a què pertanyen. El pla té com a horitzó el progrés nacional i la cohesió social, perquè, com diu l'eslògan, «Llegir ens fa + grans».

Josep Lluís Salvadó Delegat del Govern de la Generalitat a les Terres de l'Ebre

«L'Ebre sap que l'únic partit en què es pot confiar és Esquerra»

EDUARD ILLA

El Consell de Ministres ha aprovat la mesura de captar aigua de l'Ebre mitjançant la interconnexió de xarxes. Com valors aquesta mesura?

Tenim una sensació bastant agredolça. Des del territori hem estat durant molts anys lluitant i treballant per evitar que es portés a terme la interconnexió de xarxes com qualsevol altre tipus de transvasament d'aigua fora de la conca de l'Ebre. Òbviament, que avui s'aprove esta interconnexió, i que a més s'aprove amb l'acord del Govern de Catalunya, del qual formem part, et dona una sensació agredolça. Hem de superar aquesta situació i hem de saber mantenir la lleialtat a les decisions del nostre Govern sense deixar de banda la lleialtat al nostre territori.

L'escassetat d'aigua que poden patir 5,5 milions de persones de les conques internes, justificaria aquesta captació temporal?

Lo que està clar és que una situació d'emergència com l'actual justifica una decisió imprescindible que solucione el problema. Entenem que Esquerra, com a partit de Govern, no pot passar per damunt d'aquesta situació. Lo que lamentem a les Terres de l'Ebre és que després de vint-i-tres anys de govern de CiU, i quatre anys de govern tripartit, parlant d'una nova política de

«Una situació d'emergència com l'actual justifica una decisió imprescindible que solucione el problema»

l'aigua no haguem estat capaços de desenvolupar polítiques que haguessen generat eines o alternatives per a que avui no ens trobéssim en aquestes condicions. Crec que estem en un atzucac en el qual tenim molt poc temps de maniobra per prendre decisions, i no hi ha més opcions que prendre solucions dràstiques, que no ens agraden, que es contradiuen amb la nostra manera de pensar. En aquestos moments hauríem de tenir les dessalinitzadores acabades, de la mateixa manera que a Almeria la tindran acabada per aquest proper agost.

En què ha pogut fallar recentment el Departament de Medi Ambient?

Fa sis mesos, quan hi havia converses entre el Departament i el Ministeri, ja hi havia la percepció que estàvem en una situació molt crítica, perquè ja fa tres anys que estem en situació de sequera. I entenem que en aquestos tres anys es podien haver pres

JOSEP LLUÍS SALVADÓ

La Ràpita, 1969

Enginyer Industrial.
Fundador del Bloc d'Estudiants Independentistes (BEI).
Militant d'Esquerra des de 1991.
President regional d'Esquerra-Ebre del 2000 al 2004. Alcalde de la Ràpita de 1996 al 1997 i regidor fins al 2005.
Diputat provincial a Tarragona del 2003 al 2004.
Aficionat al ciclisme.

ACN / JORDI MARSAL

mesures d'anticipació. Es podria haver portat aigua de captacions i reservar aigua dels embassaments i haguéssim tingut un marge més ampli per actuar. S'haurien pogut emprendre mesures anteriorment. S'està plantejant començar les obres per injectar 5 hm³ de la depuradora del Llobregat i reinjectar-los riu amunt. No sé per què ho estan fent ara i no fa un any. Entenem que actualment no es pot aplicar cap altra solució que la interconnexió. Lo que lamentem és que, si fa un any s'haguessen accelerat les solucions que ara s'estan fent, possiblement ens haguéssim evitat haver de prendre una decisió molt dura per a les Terres de l'Ebre.

Entenc, doncs, que aquesta mesura pot enfrontar territoris...

Òbviament, qualsevol transvasament acaba enfrontant territoris. La nova cultura de l'aigua, entre moltes altres coses, lo que planteja és que hi hagi una autosuficiència de cadascuna de les conques, i avui dia hi ha mesures que poden avançar en aquesta línia. El país ha d'avançar de manera que cadascuna de les conques gestione l'aigua que li correspon. Quan has de gestionar la

«La nova cultura de l'aigua planteja que hi hagi autosuficiència de cadascuna de les conques i evitar conflictes territorials»

teua aigua estàs incentivant l'ingeni, estàs incentivant que es prenguen mesures per millorar la gestió de l'aigua. Els transvasaments són mesures que potencien el consum sense límits, i hem d'avançar cap a l'autosuficiència de cadascuna de les conques i evitar els conflictes entre territoris.

Quina és l'actitud de les plataformes antitransvasament? Creus que es podrien repetir mobilitzacions com les del 2002 contra el PHN, o la situació és diferent?

La situació és molt similar a la que es va produir fa uns quants anys, tot i que no es pot comparar en termes quantitius. Fa quatre anys es parlava de transvasar 1.050 hm³, enguany s'està parlant de 40. A més, una era una mesura

estructural i l'altra és una mesura temporal. Però d'alguna manera hi ha una estigmatització sobre posar una canonada, de la qual les Terres de l'Ebre no tenen el control. I el temor que hi ha és que a partir d'aquesta actuació sigue molt més complicat evitar que els governs del País Valencià i Múrcia pressionen i facen la seua demagògia per portar a terme transvasaments cap a d'altres territoris que segurament estan totalment injustificats. A les Terres de l'Ebre hi ha la percepció que això que s'està duent a terme a Catalunya pot ser un primer pas perquè d'altres territoris facen plantejaments similars. Segurament la resposta no serà la mateixa que fa quatre anys, però bona part de la gent que es va activar llavors s'està tornant a activar, i en bona mesura dins d'aquest col·lectiu hi ha la gent d'Esquerra.

Quina percepció es té d'Esquerra, en aquests moments, a les Terres de l'Ebre?

La gent de les Terres de l'Ebre sap que l'únic partit en què es pot confiar és Esquerra, i que el partit està en una situació molt incòmoda i que està a contracor en este projecte.

Ara bé, també entenem que Esquerra, com a partit de Govern, no pot permetre que 5,5 milions de persones tinguin restriccions d'aigua.

Vas arribar a anunciar que dimitiries si es duia a terme la captació d'aigua de la capçalera del Segre. Ho vas mantenir sobre el transvasament de l'Ebre. Com has viscut les darreres setmanes?

He viscut aquests moments amb molta dificultat. És una situació molt complicada, des d'un punt de vista polític i sobretot des d'un punt de vista personal, perquè t'enfrontes amb contradiccions internes. La veritat és que estic trobant comprensió en els companys de partit i acabem tenint posicions molt conjuntes. Intentarem que no sigue necessari que aquesta interconnexió es porte a terme, aplicant d'altres alternatives. Si s'acaba portant a terme, que sigue utilitzada només en el període que està plantejat, entre els propers novembre i maig, que és quan es preveu que hi haurà una situació crítica. Al maig està previst que entre en funcionament la dessalinitzadora del Prat de Llobregat, que ha de solucionar el problema.

SANT PERE PESCADOR

La integració dels joves immigrants, prioritat social

MARTA ROSELL

Després de mesos de feina intensa per part de l'Àrea de Joventut de Sant Pere Pescador, —i recuperant la línia de treball que en el seu moment va portar a terme la regidora Marta Fàbrega Romans—, el document que ha de servir per encaminar les polítiques dirigides als joves ha estat aprovat. El Pla Local de Joventut actua transversalment en àmbits com l'educació, l'oci, el treball, l'habitatge, la salut o la cohesió social.

L'elaboració del pla ha comptat amb la participació dels joves del municipi, un 44% dels quals són d'origen immigrant, que han col·laborat amb la definició dels problemes i amb la proposta de mesures per solucionar-los. Així doncs, els joves, a través de reunions i fòrums d'opinió, han destacat com a punts febles la dificultat d'accés a l'habitatge, l'atur estacional o l'alta mobilitat necessària que tenen per feina o estudis.

El principal objectiu del pla és aconseguir una bona cohesió social entre la població jove del municipi. En aquest sentit, entre altres propostes, el pla preveu la creació d'un local per a joves que estigui coordinat per un dinamitzador social i que serveixi per treballar en la integració. A més a més, també destaca la necessitat de millorar les condicions de lloguer per respondre a la preocupació dels joves per accedir a l'habitatge i d'augmentar l'oferta formativa per evitar que hagin de marxar a fora per estudiar.

L'alcalde d'Esquerra, Jordi Martí, ha explicat que el pla «no s'ha de veure com un objectiu assolit, sinó com un instrument que permeti desenvolupar polítiques de joventut que afrontin alguns problemes que s'han detectat durant el procés de realització del pla».

Una escola de Sant Pere Pescador

AJUNTAMENT DE SANT PERE PESCADOR

L'APUNT

Més polítiques de joventut

» Que Sant Pere Pescador és un poble singular ho demostra, entre altres coses, el fet que d'entre els joves de 15 a 29 anys —un 20% de la població total—, un 44% són joves immigrants.

El Pla Local de Joventut 2008-2011 neix amb el repte i la voluntat de ser un full de ruta eficaç que ens permeti afrontar, dissenyar i desenvolupar polítiques juvenils integrals (accés al mercat laboral i a l'habitatge, ajudes a la mobilitat durant l'ensenyament postobligatori, augment de l'oferta educativa no reglada) però centrat de manera especial en la relació que s'estableix entre tres grans eixos: joves, esport i cohesió social.

La figura d'un dinamitzador que sigui el catalitzador d'activitats i de l'associacionisme juvenil i la creació d'un Espai Jove, en paral·lel als treballs d'elaboració del Pla Local d'Acollida que tot just ara s'engeguen, seran cabdals per ajudar-nos a teixir i enfortir una nova participació dels joves en un municipi on fins ara s'ha produït per generació espontània a través de l'esport.

Jordi Martí

Alcalde de Sant Pere Pescador

EXPERIÈNCIES MUNICIPALS » LLINARS DEL VALLÈS

Catalogades les masies per impulsar la seva rehabilitació

MARTA ROSELL

L'Ajuntament de Llinars del Vallès, amb majoria absoluta d'Esquerra, ha aprovat un pla especial per poder catalogar les masies i cases rurals en sòl no urbanitzable. El pla vol identificar i regular les masies i ca-

ses rurals susceptibles de rehabilitació o reconstrucció per tal de poder justificar les raons (arquitectòniques, històriques, paisatgístiques o socials) que en determinen la preservació. L'objectiu principal és recuperar el patrimoni històric i arquitectònic del poble.

Llinars del Vallès té una superfície de 2.742 ha, de les quals 2.287,85 estan classificades com a sòl no urbanitzable, on hi ha zones agrícoles-ramaderes i zones forestals, inclosa una part del Parc del Montnegre i Corredor. Per això va sorgir la necessitat d'un instrument que regulés gran part del sòl del municipi.

Per fer-ho, s'han redactat unes fitxes on apareix la descripció de la casa i de

la seva situació geogràfica. També es fa una descripció de l'edificació, de l'entorn paisatgístic i de l'estat de conservació, com la possibilitat d'ampliacions, canvis d'usos o característiques dels habitatges. El catàleg inclou 146 masies, agrupades per veïnats, algunes de les quals ja estan enderrocades o es troben en mal estat.

El conjunt de masies i cases rurals de Llinars és molt variat. Hi podem

trobar grans masos, masies i cases rurals més modestes, casalots de caràcter modernista i habitatges nous.

Amb l'aprovació del Catàleg de Masies i Cases rurals, l'Ajuntament, encapçalat per Martí Pujol, a més de donar compliment a la Llei d'urbanisme, pretén donar un impuls al sòl no urbanitzable establint-ne clarament les possibilitats d'ús i aprofitament i agilitzant els tràmits de les llicències.

ELS DRETS DE LES DONES

Avortament lliure i gratuït, un dret no reconegut

SARA BAILAC

El dret de les dones a decidir sobre el propi cos ha format part de les reivindicacions dels moviments feministes del nostre país durant dècades, lluitant primer per la legalització dels anticonceptius i més tard per la consecució del dret a l'avortament de forma lliure i gratuïta. El debat de la despenalització de la interrupció voluntària de l'embaràs ha reeixit amb la cadena de detencions i judicis a professionals que les practiquen i citant a declarar les dones que haurien avortat a les seves clíniques. La legislació actual va ser aprovada el 1983 i ja llavors va rebre les crítiques de les organitzacions feministes al mantenir la condició penal de l'avortament excepte en els supòsits de violació, risc de malformació fetal o risc greu per la salut de la dona i no garantir-ne la realització en la xarxa sanitària pública. Rosa Almirall, que va formar part d'aquestes reivindicacions, entén que «en aquell moment la societat no estava preparada per una regulació més permissiva, però han passat molts anys i ha arribat el moment d'incorporar un quart supòsit que permeti la interrupció de l'embaràs per decisió de la dona sense que desperti greus problemes».

MONTSERRAT TUR

«El tipus de llei de què disposem propicia que les dones recorrin a la sanitat privada»

La situació dels darrers mesos en què es vulneren els drets de les dones s'explica per l'existència d'una legislació espanyola que no ha sabut adaptar-se a les necessitats actuals ja que, com afirma Almirall, «el principal problema de la llei és que no contempla com a indicació legal el cas més habitual: el d'una dona que decideix no seguir amb l'embaràs per voluntat pròpia». Aquest és, segurament, el fet que explica que el 97% dels avortaments realitzats a Catalunya el 2006 fossin motivats pel risc greu per la salut física o psicològica de la dona. En aquest sentit, Montserrat Tur exposa que en la situació actual «necessitem que una tercera persona doni el consentiment perquè les dones puguin interrompre l'embaràs» i denuncia que «no es prima la decisió de la dona». Afegeix,

MARIA ROSA ALMIRALL

«Ha arribat el moment d'incorporar un quart supòsit que permeti la interrupció de l'embaràs per decisió de la dona»

a més, que «el Codi Penal només hauria de tenir una menció sobre l'avortament, i és quan la interrupció de l'embaràs es fa contra la voluntat de la dona». Les dues expertes coincideixen en què és necessari un canvi legislatiu que passi necessàriament per permetre un termini obert de diverses setmanes on la decisió de la dona sigui suficient i vinculant com en altres països europeus. Com comenta Tur, «en el sistema alemany la dona és qui decideix les primeres 14 setmanes, però ho fa assessorada».

L'experiència internacional demostra, com exposa un informe recent del Consell d'Europa, que la prohibició de l'avortament no aconsegueix reduir el nombre d'embarassos no desitjats, sinó que n'acaba propiciant la interrupció clandestina. A més, una llei més

permissiva no implica un creixement exponencial dels casos d'avortament. El cas holandès n'és un exemple ja que, tot i tenir la regulació més tolerant d'Europa, és on es produeixen menys avortaments. La solució no es limita, però, a un simple canvi legislatiu, sinó que cal tota una tasca pedagògica i de facilitació de l'accés a l'anticoncepció. I «facilitar-ne l'accés passa necessàriament per la gratuïtat», considera Almirall.

Un altre efecte negatiu de la regulació actual és que «propicia que les dones recorrin a la sanitat privada en busca d'agilitat i confidencialitat», afirma Tur. La reivindicació per l'avortament gratuït segueix més vigent que mai, ja que el 2006 només el 2,8% de les intervencions es van fer en hospitals públics. Almirall, que exerceix a la sanitat pública, denuncia que «dins el col·lectiu mèdic, com en la societat, hi ha una part de conservadors, a més la pràctica de la interrupció de l'embaràs no dóna prestigi». Opina que «l'ideal seria que es facilités la interrupció als serveis d'atenció primària» i no als centres hospitalaris com fins ara, ja que en aquesta tasca «no busquem tant el prestigi com solucionar el dia a dia de les dones».

Montserrat Tur

Barcelona, 1968. És llicenciada en Dret i mediatra familiar, exerceix d'advocada experta en dret de família i infància. Dirigeix l'àrea de família del grup IMB advocats i és membre de la Junta Directiva de l'Associació de Dones Juristes i de l'Espai de Drets de Ca la Dona.

Maria Rosa Almirall

Olot, 1956. És ginecòloga i obstetra. Ha estat membre del grup de Dones per l'Autoconeixement i l'Anticoncepció (DAIA). Partidària de l'avortament lliure i gratuït des de 1973, sempre ha estat independent.

ENRIC PRAT DE LA RIBA

El filòsof del catalanisme

MANUEL PÉREZ NESPEREIRA
és historiador

Enric Prat de la Riba i Sarrà (Castellterçol, 1870-1917) va escriure, amb només 20 anys, «Entenem que la nació és una persona social i tota persona social, per sol fet de ser-ho, té dret a proclamar sa sobirania.» Aquest és un Prat de la Riba que conviu amb el conservador en el camp social, amb el polític lligaire i amb el president de la Mancomunitat de Catalunya. Certament, hi ha una part de la seva doctrina que difícilment es pot encabir en un pensament d'esquerres: les seves opinions sobre el feminisme, sobre la qüestió social, sobre la jerarquia, l'igualitarisme... Tanmateix, el seu pensament nacional ha de ser reivindicat com a part del patrimoni de tots els que defensem la sobirania del nostre país. Va ser ell el primer a polir els conceptes i donar sentit a la paraula *nacionalitat*.

En paraules d'Antoni Rovira i Virgili, «en *Las Nacionalidades*, en *El Catalanisme*, en *La Tradició Catalana*, apareix Cata-

lunya, ara com a regió, ara com a província; es parla de regionalisme i d'autonomia. No són pronunciades encara les paraules *nacionalitat*, *nacionalisme*. És Prat de la Riba el primer que les pronuncia, almenys en llur sentit viu i actual.(...) Nacionalitat, nacionalisme, són allò que podríem anomenar paraules forces. Aquestes paraules colpejant damunt la consciència catalana, ha produït un complet despertar. Prat de la Riba ha acabat el treball de reconstrucció de les columnes nacionals de Catalunya, desplomades en el temps de desnacionalització».

Per què pel nostre home hi havia una tasca urgent, inajornable, calia acabar d'una vegada aquesta monstruosa bifurcació de la nostra ànima, calia saber que érem catalans i que només érem catalans. En la figura de Prat de la Riba com a individu, que ningú busqui grans actes, manifestacions extemporànies i demostracions virulentes. El radicalisme catalanista de Prat de la Riba no estava fet de desfogaments del geni, ni d'arrauxaments passionals, ni d'exaltats sentimentalismes. Era un radicalisme serè i constant. Era un radicalisme filosòfic. Prat de la Riba fou el filòsof del catalanisme. Perquè Prat de la Riba entenia la seva obra, seva i de la seva generació, com la primera baula d'un procés que havia de dur, de manera certa, cap a la recuperació de la sobirania, de la capacitat dels catalans de decidir sobre sí mateixos. Temps a venir, afirmava «los que fassin la historia del periodo en que som, veurán clar, clarísim, que fent art y fent historia y fent ciencia feyam los catalans d'avuy alguna cosa més, feyam pátria, treballavam en la gestació del Estat Catalá».

El tractament de la figura de Prat de la Riba ha

Prat de la Riba entenia l'obra de la seva generació com la primera baula d'un procés cap a la recuperació de la sobirania

patit una doble crisi: en primer lloc, se l'ha identificat amb una fracció del catalanisme, s'ha primat la seva acció política per damunt del seu treball com a teoritzador, que si en el seu moment, en vida o poc després de la seva mort, tenia un cert sentit, a hores d'ara esdevé una actitud anacrònica. Però el seu segon gran problema el van originar els seus «hereus», la Lliga Regionalista, que a partir de 1929 i durant el període republicà van buidar de contingut nacional la doctrina de Prat de la Riba, augmentant, encara més, la seva desvinculació amb els partits que als anys 30 lluitaven per la llibertat de Catalunya. Recordem, però, que novament Rovira i Virgili afirma que «en la seva doctrina s'ha de distingir la bastida i l'obra. Algunes parts de la bastida no ens apareixen avui prou sòlides. L'obra és perfecta. L'obra de Prat de la Riba fou l'afirmació de la veritable categoria de Catalunya».

Prat de la Riba. Nacionalisme i formació d'un estat català
Manuel Pérez Nespereira
Editorial Base

Manuel Pérez Nespereira (Barcelona, 1961) és doctor en Història Contemporània per la UB; analitza minuciosament el pensament d'Enric Prat de la Riba, que es concretava a defensar que Catalunya, constituïda en Estat Català, tingués una Constitució dins la Federació Espanyola.

Nota: *Las nacionalidades* va ser escrita per Francesc Pi i Margall, *Lo catalanisme* és obra de Valentí Almirall i *La Tradició catalana*, de Josep Torras i Bages.

ELECCIONS ITALIANES

Hola, Berlusconi, adéu Itàlia!

ANDREA GENIOLA és doctorant en Història Contemporània a la UAB

Fa dos anys alguns advertíem de la vigència, en opinió nostra, políticament i culturalment devastadora del berlusconisme a Itàlia, tot i perdre aquelles eleccions. Subratllàvem també les divisions, fractures i problemes de cohesió dins la llavors majoria de centre-esquerra. Finalment, esmentàvem els efectes negatius d'una llei electoral feta a mida de les grans coalicions i de les estructures de poder del centre-dreta; llei que, per cert, el Govern d'en Prodi no va ser capaç de canviar. Per tant, quan va caure el govern de centre-esquerra es veia venir la victòria de l'oposició, fins i tot per majoria absoluta, i no va sorprendre ningú. La clau de lectura fonamental és que a Itàlia hi haurà un govern de dreta, més que de centre-dreta, «perillosament estable» durant els propers quatre anys. Si la inestabilitat de les majories ha sigut un problema històric de la política italiana, en aquest cas l'estabilitat d'un govern com el de Berlusconi ho podria ser encara més. Tot allò que aquesta nova majoria representa és un perill per a la convivència, la civilització, els drets civils i la justícia econòmica i social tant a Itàlia com arreu d'Europa.

Dit això i des del respecte pels milions d'italians que van donar suport al berlusconisme, plantejaria algunes claus interpretatives. Per fer-ho acudirem als resultats. Les llistes que donaven suport a *il Cavaliere* van obtenir el 46,8% a la Cambra dels Diputats i el 47,3% al Senat de la República. Per la llei electoral, això es tradueix en majoria absoluta tant a la primera com a la segona cambra. Els partits que portaven en Veltroni com a candidat van obtenir el 37,6% i el 38%. L'únic partit fora d'aquestes coalicions que aconsegueix superar les barreres de la llei

electoral i entrar al Parlament és el democristià Unione dei Democristiani Cristiano e di Centro. A causa de la llei electoral, la diversitat de patrimoni de la democràcia republicana italiana ha estat expulsada del Parlament: comunistes, socialistes, republicans, liberals, partits autonomistes històrics com ara el Südtiroler Volkspartei, minories nacionals, culturals i lingüístiques. Una part considerable de les cultures polítiques que van construir la República i els representants de les classes socials més afectades per la crisi econòmica ja no tindran veu en el nou Parlament. En canvi, els postfeixistes governaran el país.

Aquí hi ha quatre claus de lectura. Primer, Berlusconi no és pas la causa de la crisi italiana, al contrari, n'és el símptoma, potser el més evident. L'excepcionalitat italiana de tenir un partit comunista hegemònic que aplegava una tercera part del vot dels italians i d'una República nascuda de la resistència antifeixista sembla ser un obstacle cap la uniformització i americanització de la política arreu d'Europa. L'inacabable paisatge de la Primera a la Segona República s'assembla cada cop més a un cop d'estat encobert que no pas a una assignatura pendent o suspesa per una classe política incompetent.

Segon, l'èxit de la Lega Nord, que

aquella «estabilitat» de la qual fa gala la nova majoria.

Tercer, sembla haver-se acabat el llarg camí de recomposició del centre-esquerra cap a opcions moderades. La nova criatura dels vells aparells polítics del Partito Comunista Italiano i de la Democrazia Cristiana ha generat una força nova, el Partito Democratico (PD), que ha aconseguit una important recuperació, tot arribant a només 4 punts de la llista de Berlusconi. Es tracta d'un centre-esquerra orfe dels seus referents històrics i que compta, entre els seus mites, amb figures com les de Kennedy i Zapatero.

Quart, per primer cop en la història republicana no hi haurà cap diputat comunista o socialista al

Parlament. Les dues coalicions que es van presentar no van aconseguir superar la barrera electoral. Si la llarga crisi del socialisme italià ha sigut una constant, la desaparició dels comunistes de les institucions legislatives mereixeria més que una simple reflexió. Una part important del vot comunista ha anat al PD, una mena de vot útil, i una part igual ha acabat als tres nous partits comunistes crítics amb els líders per la seva incapacitat de condicionar el govern de Prodi cap a polítiques socials més igualitàries i laiques. De fet, la principal contradicció de l'esquerra va ser intentar fer polítiques possibilistes amb la participació en els moviments socials. L'endemà de les eleccions *Il Manifesto* va titular en portada «Sinistra extraparlamentare», un comentari com sempre encertat i ple de lectures de futur.

La llei electoral ha impedit que comunistes, socialistes, liberals i minories nacionals i lingüístiques obtinguin representació

ha permès a Berlusconi guanyar els comicis; 8,3% i 8,1% nacionals per a un partit que es presenta només en algunes regions del nord, i que lluny de representar cap minoria nacional, cultural o lingüística, ni de ser una opció sobiranista o popular, és un catalitzador de tota mena de racisme cultural i, sobretot, econòmic. A més, serà l'àrbitre del futur govern. De la Lega Nord en depèn

UN SÍMBOL DE LLUITA

Cent anys de bandera independentista

ORIOI FALGUERA

Mollet del Vallès, 1972

Comercial.

Milita a l'independentisme des dels 16 anys.

Fundador de FreeCatalonia.com

Membre de la Comissió

75è aniversari de la Constitució de l'Havana.

Membre de la Comissió

100 anys d'Estelada.

Comissió 100 anys d'estelada

POL PAGÈS

Què representa la senyera estelada?

És un símbol popular, perquè és coneguda arreu i per tothom, per amics, detractors i indiferents. L'estelada és una icona catalana centenària tan popular com ho pot ser l'escut del Barça, la Sagrada Família o el Palau de la Música. És un símbol eficaç, senzill, clar, que funciona, perquè ens identifica sense eufemismes. I qui en fa un mal ús —i tots ja sabem de qui parlo— es delata de seguida amb els seus actes.

I és un símbol vigent que encara és vàlid, perquè l'objectiu pel qual fou creat encara no s'ha assolit.

De quan data?

Segons les referències que tenim, la primera senyera estelada documentada data de 1908. El diari espanyolista *Ara més que may* explica que la policia espanyola va registrar la seu del comitè La Reixa, que era una organització de defensa dels presos polítics catalanistes, i hi va confiscar «unos lacitos con las cuatro barras, en donde campea un triángulo

«Tant la d'estel blanc com la d'estel roig són igual de vàlides, totes dues són estelades»

con una estrella de liberación en el centro». D'altra banda, tenim també constància d'una fotografia feta el 1908 al Casal Català de París on apareixen dues persones en un balcó amb la bandera francesa i una senyera amb un rombe i l'estel.

Qui n'eren els principals impulsors?

Cal destacar Vicenç Albert Ballester com un dels grans impulsors de l'estelada i, per extensió, de l'independentisme dels primers temps. Va crear el Comitè Pro Catalunya per internacionalitzar la causa catalana, tot mantenint correspondència amb el president dels EUA Woodrow Wilson o amb diversos presidents europeus per explicar-los el cas català i demanar-los ajuda per a la creació d'un Estat independent.

Quan es comença a popularitzar l'ús de l'estelada?

L'Onze de Setembre de 1914 l'organització Els Néts dels Almogàvers fa una ofrena al Fossar de les Moreres amb una senyera amb un rectangle al mig i un estel blanc a una punta. Però l'estelada es fa definitivament popular amb els voluntaris catalans que van lluitar al costat de les tropes aliades a la I Guerra Mundial. Tots ells s'identifiquen amb l'estelada i la porten gravada a la baioneta. Durant els anys 20 Estat Català, amb Francesc Macià al capdavant, l'adopta com a bandera pròpia.

I arreu del món?

El 1920 els voluntaris catalans veterans de la I Guerra Mundial fan una ofrena als Invàlids de París amb l'estelada, fet que genera molt ressò als mitjans de comunicació francesos. I el 1928, amb la Constitució de l'Havana l'estelada «s'oficialitza» com a bandera de l'independentisme català.

Quan apareix la bandera amb l'estel roig?

Amb el Maig del 68 una part de l'independentisme fa un

viratge cap a postulats marxistes i crea una estelada amb fons groc i estel roig. El nou model ressaltava el component marxista pel color de l'estel, però una raó de pes dels nous colors era l'abaratiment dels costos d'impressió perquè només constava de dues tintes.

Quin és el model vàlid als nostres dies?

Les dues estelades són igual de vàlides, totes dues són estelades.

Què teniu programat per celebrar el centenari?

Tenim moltes iniciatives damunt la taula, tot i que amb més finançament en faríem moltes més. D'una banda volem coronar l'estelada a 100 cims d'arreu del món —ja n'hem fet 28—; l'Onze de Setembre reeditarem l'obra de Joan Crexell *Origen de la bandera independentista*; volem dur el cas català als diferents organismes internacionals i ens estem plantejant la possibilitat de fer una exposició al Museu d'Història de Catalunya sobre els cent anys d'estelada i la rellevància que ha tingut en el catalanisme.

Les primeres estelades estaven formades per les quatre barres i un rombe blau amb un estel blanc al mig al centre de la bandera; posteriorment es va fer popular la versió amb el triangle blau i l'estel blanc; i a partir de 1968 es creà també un model d'estelada vinculat a la ideologia marxista amb el fons del triangle groc i l'estel roig.

L'estelada és una bandera de lluita, independentista i popular que simbolitza l'alliberament nacional del nostre país.

www.estelada.cat

